

UNIVERSITAT CATALANA

PUBLICACIO QUINZENAL

Redacció i Administració: UNIVERSITAT

Barcelona, 8 de maig de 1933

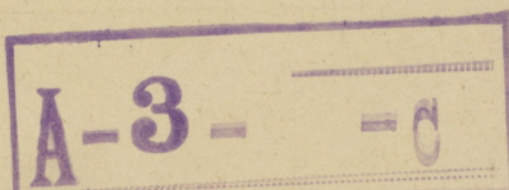
ESCUELA MUNICIPAL DE MÚSICA
BIBLIOTECA

«Els pallers d'En Noga», per En Diaz Costa

Número, 13

20 cèntims

PALAIS BERLITZ

Centre pedagògic
de les

Escoles Berlitz

d'Europa i
ESCOLA DE PARIS

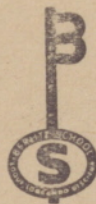
A tot el món hi ha

Escola Berlitz

Ço que demostra la superioritat del
METODE BERLITZ

per a l'ensenyament dels

IDIOMES

Conferències
gratuïtes en
anglès
francès
i alemany
amb projeccions

ESCOLA BERLITZ

DE BARCELONA

Oberta l'any 1893

Pelai, 58

Te'èfon, 15992

Una obra nacional necessària i urgent

pel Dr. J. Soler i Damians

L'examen atent de la finalitat que hom persegueix amb l'Educació física, denota que ha quedat més o menys camuflada amb finalitats secundàries diverses. Així, des de la finalitat de selecció de guerrers de la vella Esparta i la pedagògica de la seva rival la república Atenesa, passant per la Militar de Guts-Muts i de Jahn, per la sociològica d'Amorós, per la fisiològica de Ling, per la patriòtica de Tyrs, per l'estètica dels països nòrdics, per la disciplinària dels Soviets i acabant per la triple finalitat utilitària, moral i cultural de la moderna Alemanya, en totes elles *culmina la finalitat de subsistir racialment, de no desaparèixer com a poble o nació.*

Nombroses són les màximes i els aforismes dels homes de ciència i d'estat que confirmen aquesta nostra afirmació i llur confiança en aquest formidable agent de plas-mació ciutadana anomenat Educació física.

La salut i la força.—Aquests homes selectes no cerquen pas amb l'Educació física la salut que prové de la força muscular, sinó la força inherent a la salut. La força muscular, amaga sovint la feblesa de constitució, per desequilibri funcional, mentre que la salut és patrimoni de l'equilibri de les funcions somato-psíquiques. La salut és la primera i principal de les forces físiques, intel·lectuals i morals, sense la qual no hi ha perfecció humana possible. Es per aquest motiu, que en la memòria del Ministeri del Treball i Previsió nacional d'Alemanya, publicada en 5 de desembre de 1925, es llegeix: «Si no creem sistemàticament terrenys de jocs pels infants, per a la gimnàstica i per als esports, hangars marítims, etc., on cada ciutadà cada dia pugui més fàcilment fortificar-se exposant el seu cos a la llum, a l'aire, al sol; si no augmentem constantment els refugis per tal que l'excursionisme—aquest potent manantial de renaixement físic i moral—esdevingui un bé comú del jovent, el pressupost per a malalties anirà augmentant i el capital que representen els homes robustos i sans anirà minvant de dia en dia».

Desenvolupament intel·lectual.—Els homes selectes cerquen amb l'Educació física el desenvolupament fàcil i complet de la intel·ligència, perquè coneixen les mútues relacions que existeixen entre la musculació i la cerebració, entre el moviment i el pensament. A dit mecanisme es deu precisament el magnífic vigor de les produccions intel·lectuals gregues, que encara són avui l'aliment del cervell modern, assolides amb la seva Educació Integral, la decadència de la qual coincideix precisament amb el canvi d'orientació pedagògica convertint el *pentathle* educatiu en atletisme professional i espectacular i escola de la força muscular. Altrament, la grisor mental dels pobles sedentaris és proverbial i fora de dubte.

Desenvolupament de les qualitats morals.—En l'Educació física, hom cerca també l'adquisició de les qualitats morals, perquè és l'educació més apropiada per a desenvolupar la fermesa de caràcter, la constància, l'esperit de disciplina, de sacrifici i

companyonia quan s'inspira en l'ideal col·lectiu, àdhuc proporciona la virilitat que és la principal virtut de l'home; a ella es deu el coratge que mena a les grans resolucions i la sang freda que domina els perills en els moments crítics i decisius; el saber sols ocupa el tercer lloc quan arriba l'hora de prova.

Rendiment econòmic i intel·lectual. — L'educació física porta solucions al problema col·lectiu econòmic. Efectivament, els malalts, els febles, els tarats, àdhuc els sedentaris, viuen una existència trista, esclava de llur caràcter deprimit; tots ells són un llast i fins un pes mort que cau sobre la col·lectivitat. Malgrat el coratge de què sovint donen proves tots aquells individus, no produeixen en la tristesa, en l'emotivitat i en la desconfiança de les pròpies forces la meitat del treball quantitatiu i qualitatiu que rendirien en l'eufòria, en l'alegria de viure, en el domini i en la confiança en ells mateixos que solen tenir els homes forjats amb el sol, amb l'aire, amb l'aigua i amb el treball racional de llurs muscles. Tots aquells, doncs, que des del punt de vista social no produeixen un rendiment màxim en relació amb llurs possibilitats físiques i mentals, han de ésser considerats com uns menors d'edat, que consumeixen més que no produeixen.

«Precisament — continua dient aquella memòria del Ministeri alemany a què abans ens referíem — l'estat precari de la nostra economia ens obliga a donar a l'Educació física el lloc que li correspon en el programa quotidià de cadascú, pel bé de cadascú i de la comunitat. Pensem que prevenir és el mitjà més econòmic i més eficaç de crear una raça forta, amb ànima i cos sans. Hom no pot negligir l'home, la salut i la força del qual constitueixen la base de la capacitat productora d'Alemanya. Un establiment de banys amb sala de gimnàstica, pot economitzar dos hospitals».

L'Educació física és, doncs, sens dubte, una font de treball eficient, i per aquest motiu les races treballadores són prolífiques. Tot poble laboriós és prolífic perquè considera l'infant com el futur productor. Tot poble mandrós és restrictiu en tots els ordres fins en la natalitat, perquè en l'infant no hi veu més que un consumidor. (Dr. Tissie).

Perfectabilitat física. — Es fals — tal com és creença general — que viuguem al món amb una salut preestablerta, amb una energia ja fixada abans, i que, mal servits pel destí, quedem sotmesos a un fatalisme físic inexorable. L'Educació física té mitjans al seu abast per a transformar la cavalcada macàbrica dels infants tarats, deformats i deficients de funcions en homes vigorosos i aptes per a complir llurs deures socials de manera perfecta i eficaç.

El nostre esdevenidor. — El nostre demà depèn del que fem avui en matèria d'educació. Si definitivament estem decidits a ésser un poble culte amb els corresponents savis, estadistes i homes de comanament, organitzem fermament l'Educació Integral. Si volem redreçar-nos del marasme viril i moral actual, organitzem definitivament l'Educació física popular.

Avui a casa nostra comença a desvetllar-e com una nebulosa encara mal definida i orientada, el sentiment d'un deure físic a complir, però si tots els que blasonen d'amor pairal, si tots aquells que somnien en una Catalunya rica i plena no s'uneixen per tal que quedi categòricament definit en què consisteix el nostre deure físic, i encarriar-lo cap a la veritable finalitat, passarem de la indiferència als entusiasmes eixorcs, i l'Educació física quedarà malversada a les nostres pròpies mans, o substituïda amb la imposició exòtica, quan a ponent es donguin compte definitivament de la seva eficàcia en la plasmació ciutadana i en la vitalitat de la raça.

Ara i abans

La vida de l'estudiant

pel Dr. W. Coroleu

II

El Renaixement no mudà gran cosa la condició de l'estudiant. A la civilitzada Alemanya i en començar el segle XVII veiem «una comèdia cristiana agradable i útil», titulada *El diable escolar*. Allí es parla d'unes escoles infèctes ou es perd la salut, i que compara a les clavegueres i al cèlebre estable d'Auzias. Els escolars no són millor tractats i fan tan cas del professor com «d'una ganyota de mico». Maortius, el rector de la Universitat de Wittenberg jutja la tasca del mestre d'escola com la de domar bèsties salvatges. I així ens conta els cops i bufetades que els donava. El cèlebre Sealiger proposava que per castigar un criminal, no l'anviessin a la presó, sinó que li posessin nois a ensenyar.

L'any 1600 els estudiants d'Hamburg representaren un drama llatí que no era sinó una successió de quadres de la vida universitària. En realitat es presentaven els perversos costums de la joventut, per fer-la avergonyir i millorar. Un tal Cornelius, model d'estudiants pigres surt a l'escena fent tota mena de malifetes i calaverades. El mal venia de lluny, puix ja en el segle anterior eren proverbials semblants costums. Una altra comèdia llatina, la *Studentica*, només fa sortir escolars a les tabernes o barallant-se amb les rondes de la ciutat. La popularitat de tals comèdies i el gran nombre d'edicions que en feien, convencen que no tot era invenció.

La misèria era general i ja sabem que el mateix Luter degué demanar caritat per a estudiar (*panem propter Deum*). A Espanya ens queden les pintures del *Gran Tacaño* de Quevedo i de l'immortal i famèlic *Licenciado Ca-*

bra. El mateix joc, més o menys es desprén dels diàlegs d'Erasme. Sembla que els temps eren durs per a les joventuts estudiantines. Això no li privava de córrer d'una Universitat a l'altra. Els viatges escolars eren perpetus i ningú no se'n meravellava. Veritat que el nombre d'Universitats era més gran que ara a tots els països.

A Salamanca es comptaven 6778 matriculats en les darreries del segle XVI, baixant el nombre a 1900 un segle després. Així i tot no paraven les rivalitats per prendre's professors i alumnes, (Alcalà contra Salamanca; Cambridge contra Oxford). Malgrat la dependència eclesiàstica de moltes d'elles el règim és democràtic. Els colegials d'Alcalà elegixen el rector que disposa de les rendes de la Universitat. Ell nomena i para els catedràtics sense cap intervenció del Claustre. En les oposicions votaven aquells amb els estudiants. En la famosa institució bolonyesa del Col·legi espanyol, eren aquells qui nomenaven el rector i admetien o expulsaven els altres col·legials.

Salamanca era una de les poques que obria les portes a les dones, per a estudiar graus. Demés, el luxe entrà aviat i amb ell la corrupció. Les cerimònies de graus per llicència a doctorat i batxillerat, eren dispendioses. Aleshores se'n deien «graus amb pompa», i de tan cars es reunien diversos per a pagar les despeses. Aquestes incloïen drets, propines, misses, refrescos, sopars, curses de braus, etc. No deïxen, per això, d'haver-hi estudiants pobres, però amb padrins o protectors. Sia com vulga, a Espanya fou tan nombrosa, que alarmà els escriptors polítics, com Navarrete. Molts no acabaven els estudis i es quedaven vagos per

tota la vida. No pocs fingien ésser sacerdots. El remei d'aquest era un mal que vingué tot sol amb la decadència i la pobresa.

S'ha parlat molt del caràcter aristocràtic de aquell ensenyament. Ja havem vist el que cal pensar-ne. A més, a Espanya, Felip III fundà col·legis de nobles per obligar-los a estudiar. No hi semblaven gaire aficionats, com deia la cèdula de fundació dels Estudis Reials de Sant Isidre. Els fills grans i hereus de cases nobles acudien a les Universitats. «*Els seus pares—diu aquell document—no es cuiden ni desitgen altra cosa sinó que visquin per conservar la família i no els exerciten en estudi ni en altra ocupació que els causi pena o avorriment.*» Sense comentaris pòstums.

No oblidem que en el segle XVI la Reforma era per a tot. A Alemanya els estudiants es rebel·laven contra l'autoritat. Encara que en 1575 s'hagués dictat una llei prohibint-los de casar-se sense el permís dels pares, molts ja ho eren pel seu compte. La subsistència no sempre aflua, i Tomàs Platter ens ha deixat tristos i llastimosos exemples de la misèria escolar. Els professors tenien pensions i sovint n'abusaven. Les classes socials es veien separades dels estudis i els pobres corrien captant. Els altres es donaven al luxe. Veritat que això és molt relatiu i un predicador de Frankfurt deia que els pantalons eren obra del diable.

La qüestió de l'allotjament s'agreuà encara en aquest període. Es volgué agrupar els estudiants en *hospitii* o comunitats, però no s'obtingué res. Des de París a Cracòvia, aquells habitaven allà on volien (*temeriter starent extra collegia*) i els rectors hi perderen el temps i el llatí. Els escolars que servien de criats als mestres, vivien en els vestíbuls i corredors. Era una fortuna quan la Universitat obria escoles que resultaven dispeses. Però l'estudiant, a canvi de l'habitació, devia guanyar-se la vida. Així cantaven pels carrers o feien jocs diversos per als badocs. No sempre les relacions eren cordials entre professors i estudiants, vivint junts. Hi havia renyines i pallisses per tots els gustos. Estudis i proposicions d'exàmens es

feien en els esmentats allotjaments. La franquesa era ilimitada i així els robatoris de llibres produïren milers de causes criminals.

Les rivalitats i partits estaven a l'ordre del dia i es dedicaven cançons satíriques d'estudiants d'una nació als d'una altra. Així els txecoslovacs deien als alemanys:

«Teutonio: sunt nati venerunt de c... Pilati».

I també es tractaven de lladres els polacs, de borratxos els hongaresos. A vegades hi havia vagues de nacions senceres fugint d'una Universitat hostil. Prou hi havia tribunals universitaris, però el remei era pitjor que el mal. La parcialitat i el favoritisme regnaven omnipotentment. I tingui's en compte que el liberal Renaixement aplicava contra els estudiants el bastó, del qual no es serví mai en l'Edat Mitjana. Les multes eren de rigor, però contra la insolvència estudiantil semblaven una burla.

Quant a festes i vacances, constituïen una epidèmia. A Tolosa hi havia 93 dies festius, sense comptar les vigílies crastines o d'endema de festes, i a voltes ploïen dies *non legibiles*. El món és molt vell.

(Seguirà)

Notes històriques sobre el Decret de Nova Planta.—Es un fulletó darrerament aparegut, publicat pel nostre bon amic i col·laborador En Josep Font i Solsona, que a més de unes notes fins avui inèdites, inseïx completa una edició de la fúnesta llei espanyola anomenada de «Nova Planta». No cal dir res, doncs, sobre la seva vàlua i el seu mèrit. Es una obra indispensable per a tot estudiant nacional, amb la qual cosa queda fet el seu millor elogi.—B.

Lletra de Berlin

Benvolgut amic: Ahir vaig anar a Potsdam a veure la tomba de Frederic el Gran, acompanyat d'una encisadora noia d'ulls blaus i cabell ros cendra. La vaig conèixer casualment i casualment ja fa tres dies que anem junts. Té un nasiró petit i les galtes com una rosa, amb uns ulls vius i un xic mofetes com aquella noia que inspirà el «Werther» a Goethe. Abomina els anglesos, però diu que jo semblo diferent. Es el mateix que li passava a Disraeli, quan anà a Alemanya: ningú creia que pogués ésser anglès.

Junts veiérem la tomba del gran Frederic. Allí, davant aquell marbre fred, vaig pensar que Napoleó prengué l'espasa històrica amb orgull molt comprensible, pensant-se que havia arribat a la fita i que havia conquistat tot el poder. Però el gest de prendre aquella espasa féu possible de despertar una nació. Alemanya que no es sentí vexada per la invasió dels soldats francesos, veié un ret en aquella presa de possessió d'una espasa. Ara un altre home ha fet el mateix gest: ha pres també l'espasa del gran Frederic; però no com Napoleó, en sentit de conquesta, sinó en nom d'un poble que li ha oferta.

I ara em ve bé de parlar-te del gran Adolf, que van presentar-me abans d'ahir. Que te'n diré? Es fa difícil de jutjar de sobte un home que fa pocs dies freturava el poder i que fa pocs dies que el posseeix. Gosaria dir-te que en els seus ulls es veia una línia de ferrocarril: dues vies rectes, rectes, que es perden al lluny i que sembla, per un efecte òptic, que s'ajunten a

l'infinit; no obstant, si les recorrem, trobem que sempre estan igualment separades. Les dictadures portades a l'extrem de sistema, també sembla que allà al fons uneixen el poder i el poble, l'Estat i la nació; però correm i correm i veiem que Estat i nació, poble i poder, resten sempre igualment distanciats. Quin dubte hi ha que Hitler té el gest, que la seva conversa té vida, esperit i àdhuc conviccions?...

Em pregà que m'assegués davant d'ell. Creuà les cames: la dreta damunt l'esquerra, i la dreta, mentre parlava tenia com un tic nerviós, símptoma, al meu entendre, d'una greu perplexitat. Tot el seu posat semblava dir-me en aquell moment: on vaig? Que he de fer? Fer gran Alemanya o fer-me gran jo?

Això, estimat amic, és el que passa a tots els homes que fan les dictadures amb la república: o bé aguanten el règim i ells, a la llarga, desapareixen, o bé fan desaparèixer el règim en profit d'ells.

Els nazis, segons he pogut apreciar aquests dies, tenen dinamisme, activitat, en el fons, però, els manca l'escalf d'un veritable entusiasme. Els falta allò que jo trobava a Mussolini: el to. Tenen el gest, l'acció, la forma; però els manca el compositor que els posi la música.

Alemanya, per ara, em fa una gran impressió; però comprenc que he fet malament entrant-hi per Baviera. I això, potser, també li ha passat a Hitler, que ha entrat a Berlin venint de Viena. Hitler té el to de l'aristocràcia decadent austriaca, i vol convertir-se

a la rigidesa prussiana, sense aconseguir-ho del tot. Això, que vol ésser un mèrit, és, al meu entendre la seva falla.

Durant la conversa, em preguntà una colla de coses relacionades amb l'educació universitària anglesa. Confesso que li vaig parlar amb gran orgull de les nostres llibertats i vaig creure endevinar-li una mica de llunyana enveja per aquell conjunt massís d'institucions angleses que tant prestigi ens han donat a tot arreu del món. Sabrà crear-les, ell?...

Però, perdona'm, amic; sempre he d'interrompre'm. La meva simpàtica Carlota m'espera i a fe que en aquests moments donaria la meua carrera i el meu futur prestigi per no perdre una estona de conversa amb aquesta noia que encarna tan bé la ingenuïtat, el romanticisme, la gaia ciència del viure feliç que, segons veig, tan bé coneixen una part dels alemanys.

T'avorreixo? Resigna't. El pare i tu heu volgut que jo fos polític. Ja esteu ben amanits. Cada dia prendré un to més seriós, més doctoral, fins que, novament, em demaneu que torni a ésser aquell John exuberant que us feia enutjar però que també us feia riure.

Ben teu.

JOHN

Anglès

Francès

Pelai, 11, segon-Despatx: Q

**Classes col·lectives i particulars per
professors nadius**

VDA. LLUIS SOLER PUJOL

Plaça Francesc Macià, 8

Telèfon. 10445

Col·leccions d'Història Natural.

Osteologia. Biologia. Tecnologia.

ELS PROVEIDORS D'UNIVERSITATS, INSTITUTS, ACADEMIES,
ESCOLES D'ART I COL·LEGIS PARTICULARS

Consulteu el nostre catàleg il·lustrat amb nombrosos gravats, que serà lliurat gratuïtament a tots els Centres d'instrucció que ho sol·licitin.

VENDES AL COMPTAT I A TERMINIS

SUGGESTIO

El presseguer he vist tallant l'atzur,
ja el fruit sedós al grat de l'aire es bressa...
Ta boca és com un préssec ben madur
i tes paraules el dolç suc que en vessa!

VORA LA FONT

El Sol de llum et posa mantellina
quan mulles en el raig ton caparró
i olores la gallarda clavellina,
monjoia oberta al mig del teu gipó.
Jo — que voldria ésser la teva flaire
perquè de ta presència visc només —
t'espio rera un faig que es perd enlaire,
o, rera un marge acollidor, adés.
I copso el teu miracle d'alegria,
quan baixes, oh, donzellal, cada dia
a deslliurar la testa de neguits...
Seguda vora l'aigua fatillera,
les mans asserenant la cabellera,
ets l'àmfora que serva els meus sentits!

MADRIGAL

Lassa d'amar, tens set; en la poncella
dels llavis febroscs i mig desclosos
se t'hi marceix un aire de frisança...
Vina al jardí, que primavera enjoia!

Dins la mà franca, com l'espai sens núvols
jo vull donar-te a beure tot de roses!.

F. ALFONSO I ORFILA

La legislació escolar a Suïssa

per A. Schmid

President del Centre Català Suïa.

A Suïssa, la legislació escolar és de competència dels Estats (Cantons) particulars. No obstant, la influència de l'Estat Central s'ha fet sentir en les diferents legislacions cantonals, per una sèrie de prescripcions o normes generals que han assolit de posar en la multiplicitat cantonal una certa uniformitat.

En ço que fa referència a l'*Escola Primària*, l'Estat Central (Confederació) imposa als Cantons la instrucció obligatòria i gratuïta, sotmesa al control públic. També els imposa l'observació d'una estricta neutralitat religiosa en el domini de la instrucció pública (articles 27 i 49 de la Constitució federal). D'altra banda, la Confederació ha promulgat mantes prescripcions sobre l'ensenyament de la gimnàstica, de la mateixa manera que vetlla per a l'aplicació de les disposicions legals sobre la protecció d'infants contingudes en la llei federal sobre fàbriques.

De totes maneres, aquestes prescripcions de l'Estat Central no són pas gaire humiliants per la sobirania cantonal, el mateix que les disposicions de l'art. 27 de la Constitució federal reglamentant la subvenció que l'Estat central concedeix als Cantons per a l'ensenyament primari que els imposa; 60 cèntims anyals per habitant. Mes, com que el fi al qual aquesta subvenció s'ha de destinar és el mateix en tots els Estats confederats, exerceix una mena d'anivellació en el programa públic de tots els cantons.

En ço que fa referència a l'*Escola Mitjana*, la sobirania cantonal només es troba regularitzada per les prescripcions sobre aptitud promulgades per la Confederació. La Confederació ha promulgat prescripcions reglamentant el programa dels exàmens de batxillerat per als futurs metges, dentistes, farmacèutics, veterinaris i geòmetres. La mateixa Confederació designa les escoles, els exàmens finals de les quals són reconeguts per ella com a títol per als candidats a les professions abans esmentades. Actualment reconeix a la ratlla de 40 institucions cantonals amb facultat de concedir el certificat d'aptitud oficial. Una comissió federal d'aptitud té cura del programa d'ensenyament d'aquestes escoles, organitza exàmens per als que no les han freqüentades i examina els certificats dels candidats estrangers. Contra les decisions d'aquesta comissió, hom pot recórrer al departament (ministeri) federal de l'interior, el qual exerceix l'alta inspecció sobre la Comissió federal d'aptitud.

La Confederació reglamenta, per mitjà del Consell federal escolar, el desenvolupament de la Universitat tècnica federal (única escola d'alts estudis que l'Estat central posseeix) i al mateix temps, per mitjà d'aqueix consell, exerceix una certa influència sobre els Col·legis cantonals de Ciències, els quals, per la força de les coses, estan en estreta relació amb l'esmentada Universitat tècnica.

(seguirà)

Engrunes estudiantils *(Acabament)*

per Aureli Capmany

IV

Com a mostra de la joia que degué causar el nou establiment dels estudis universitaris a la nostra ciutat, copiem el text d'un himne dedicat a aquest esdeveniment, que es publicà en la premsa diària de Barcelona.

A la Juventud de Barcelona al abrirse la Universidad

Himno

C O R O

*Dulces hijos del plácido Apolo
Himnos mil de placer entonad
Pues se mira otra vez sacro fuego
De Minerva en las aras brillar.*

Libertad, ese don del Eterno
en el Ibero oriente brilló,
Y al momento se aterrará el tirano
Y al instante retiembla el traidor.
La ignorancia, ese monstruo perverso
Del despótico trono el sostén,
También tiembla y va en pos del tirano
Y se arroja al abismo con él.

Dulces hijos... etc.

Y al abrirse retumba el gran Templo
De Minerva su solio fijó,
Ya la Diosa nos tiende su derecha
Y nos muestra el laurel vencedor.
«Venid todos, nos dice, aquí aprenda
Sus derechos el hombre social
Este lauro inmortal os espera,
Ciudadanos: Venidlo a alcanzar».

Dulces hijos... etc.

A tu voz ya corremos, o Diosa,
Pues la patria nos cede este don
Mas si un día, esta patria pelagra
Si le ataca un tirano feroz:
Cierra luego este templo, oh Minerva,
Venga solo la espada y puñal
Que también con la espada se puede
El laurel victorioso alcanzar.

Dulces hijos... etc.

Estudiantes, un tiempo este nombre
Ocupó de la Fama el clarín
Cuando quiso Felipe el tirano
Oprimirlos con hierro servil;
Ellos bravos corrieron al muro
Defendiendo la heroica ciudad
Prefiriendo el morir con nobleza
A ser siervos de un déspota audaz.

Dulces hijos... etc.

¿Y este ejemplo inmortal no debemos
Si pelagra la patria seguir?
Si; que venga el Infierno, no importa
Que sabremos vencer o morir.
Vengan, vengan los siervos del Norte
Vengan luego un tirano cualquier,
Que en las dunas de Iberia aun hay sangre,
Que sabremos los libres vencer.

Dulces hijos... etc.

Al sonar de la trompa guerrera
A la voz del sangriento clarín
Empuñemos la espada, jurando
Ante Dios: «O vencer o morir».
Mas si acaso no hubiera otro medio
Que morir o al traidor se humillar
Barcelona caerá cual Numancia
Y de tumba común servirá.

Dulces hijos... etc.

Y esta tumba, Minerva y Belona
Regarán con su tierno llorar
Y pondrán un marmoreo epitafio
Que a los siglos venturos dirá:
«Aquí yacen mil sabios guerreros
Que murieron por siervos no ser,
Hombres libres, llorad su desgracia,
Opresores, su ejemplo temed».

Dulces hijos... etc.

Signa l'autor d'aquest himne amb el nom de Darcilo, pseudònim que no sabem de qui és, com tampoc si l'himne va ésser musicat i cantat.

Comentari

Literatura universitària

per Antoni Solano

Tots els homes il·lustres que han forjat la moderna literatura catalana, llevat d'alguna excepció, han passejat pels nostres claustres — evocadors i bruts — els primers somnis poètics i la seva inspiració incipient. I seguint la trajectòria dels nostres predecessors, la nova generació cultural, la que en el futur ha de trametre a la societat catalana el llegat literari, també en la seva joventut, passeja pels nostres claustres — eternament condemnats a ésser bruts — l'harmonia poètica i la inquietud espiritual. Això vol dir que avui dia la nostra Universitat posseeix elements diversos de la gama literària. Poetes selectes, prosistes admirables, periodistes refinats i novel·listes eminents, constitueixen aquesta valor universitària, que ens satisfà avui i és un bell averany per a l'esdevenidor.

La poesia ha estat entre els escolars, la més afortunada de les branques literàries. Gairebé tots els escriptors universitaris són poetes.

Comptem entre ells a Ignasi Agustí, poeta agosarat i feliç. En el seu llibre *Veler*, mostra primera de les seves possibilitats, hi ha poesies agosarades que són un prodigi de forma. Al meu entendre, però, el més selecte de la poesia d'Agustí són les poesies profundes, mancades d'atreuiment infantívol, però ensenyorides d'una imatge serena i d'un pas ingràvid. El començament del poema *Cacera* és una prova de

aquest panorama poètic d'Ignasi Agustí.

Amb un gemec de cervol, allargassat,
[— neixia l'alba

Versos que considero el millor de *Cacera* i el més destil·lat del *Veler*. Són versos conceptuals, vibrants, de mecànica moderna i deliciosament aritmica.

Una falla ensombreix la figura alta d'Ignasi Agustí, i és la seva desdibuixada personalitat literària. Els seus versos, deliciosos, no porten segell de propietat, ans al contrari, tenen forces reminiscències d'escriptors estrangers.

Joan Teixidor és també un destacat poeta universitari. El seu llibre *Poemes* té un contingut de pastositat i de neta elegància. Potser els seus versos no tenen la forma brillant d'Agustí però en canvi gaudeixen d'una característica i d'un braç de personalitat. Les poesies de Teixidor evoquen el seu nom. Una d'elles titulada *Intermezzo passionale* diu:

o no ho vull pas, però si et feriss
quin davassall de roses

Expressions plenes d'ingenuïtat i concepte. Una altra esparsa de la mateixa poesia afegeix:

Arriba fins al cor
perfum d'herba mullada
de cos hàbil lliscant
i llet tèbia d'ovella.

Versos elegants, pastosos, evocadors i subtils. Inspiració que informa la tasca hàbil d'aquest poeta universitari.

Recentment, Delfi Escolà, ha publicat un llibre de poesia titulat *Senhal*. Aquest poeta no és seguidor de la tècnica moderna. Llàstima que un element jove no sigui partidari de la renovació literària! Els condols, perquè Escolà té en el seu llibre mantes proves d'inspiració remarcable.

Els seus versos, de triangular concepció, tenen una excessiva musicalitat. Quan la inspiració venç la forma, els versos d'Escolà es tornen evocadors, brollant directament de l'ànima:

*Nostàlgica bé és l'hora de la sesta
que espren en el seu gorg la torrentada...*

Versos definitius d'Escolà.

El guanyador de la Flor Natural dels Jocs Florals de F. C. d'E. C., Rossend Perelló, és un poeta força inspirat. Com Delfi Escolà, està separat de les modernes inquietuds poètiques. Tota la poesia de Perelló respira un perfum de Maragall. Perelló és el poeta del cor, així com Agustí és el poeta cerebral. Una fresca beatitud i un optimisme sentimental broda la feina de Rossend Perelló.

*En el silenci de la posta d'or
se'm desvetlla la febre d'un enyor.
Remor d'una ala, nacarada i lleu.*

Són versos d'inspiració nacarina d'aquest altre poeta universitari.

* * *

Hem fet esment de la més selecta representació de la poesia universitària. Tractem ara dels cultivadors de la prosa.

Salvador Espriu és un estilista de remarcable valor. La prosa brillant de les novel·les, *Doctor Rip* i de *Laia*, l'han consagrat en aquest sentit. Estil intel·ligent, net i gens enfarfegat, el *Doctor Rip* té un interès més vital que l'altra novel·la. El seu argument macís deixa un regust amarg, interessantíssim en l'ànima del lector. *Laia*, més que per l'argument, està adornada amb un estil claríssim. El cristall intel·ligent d'Espriu projecta en *Laia*, tipus de cruel realitat com Paulina, tipus venissats per la gràcia del gran escriptor.

El gènere periodístic ha estat cultivat per Carles Sentís. Els cèlebres reportatges de Sentís a *Mirador* sobre Múrcia, són fets que constitueixen l'esgraó definitiu en la carrera d'un home.

*Els vertaders clàssics són aquells
que ho són a pesar seu, aquells
que ho són sense saber-ho.*

A. GIDE

OPTICA ALEMANYA

Hans Hahner

Material de Laboratori

Es gradua la vista científicament i gratuïtament

10 per 0/0 de descompte als estudiants

Ronda Universitat, 1 i Plaça Universitat, 11
BARCELONA

VIL·LA SANT GERVASI

Pension de famille distinguée

On cherche un ou deux étudiants qui desirent apprendre l'allemand ou le français avec des étudiants étrangers.

Prix mensuel pour pension compl.

Pts. 230. - à 300. -

Excellente cuisine allemande - française.

Allgem. Deutscher Automobil Club

Carrer Balmaes 291 stat. F. C.

Sant Gervasi. - Tel. 70644

Noves

FESTES DE LA RENAIXENÇA

Dos dels actes de recepció als nostres germans occitans vinguts a Barcelona per a commemorar el centenari de la nostra Renaixença, tingueren lloc a la Universitat. El primer, organitzat per la F. N. E. C. consistí en l'entrega d'una bandera d'Occitània als llenguadocians, i en el qual parlaren Granados, per la F. N. E. C.; Camproux, Barthe i Donadieu, per l'Occitània, i Pizcueta, per València. El segon acte l'organitzà la Universitat, parlant, a més del ReCTOR Dr. Serra Hunter, el Mestre Pompeu Fabra i Lluís Allibert.

—El dia 23 d'abril, festa de Sant Jordi, una gran manifestació d'estudiants anà a portar rams de flors a l'estàtua de l'immortal Aribau.

CONFERÈNCIES

A la Universitat: Dies 26 i 28 d'abril, de l'insigne lul·lista mallorquí, Mossèn Salvador Galmés, sobre «Ramon Llull, plasmador del nostre idioma» i «L'activitat literària de Ramon Llull». —Dia 6 de maig, del gran patriota valencià sobre «El problema universitari de la nostra cultura».

A l'Ateneu Barcelonès: El nostre amic i col·laborador F. Schmid, parlà de «L'exemple de la democràcia suïssa».

A Berlitz Schools of Languages: Dia 8 de abril, Mr. Clericy dissertà sobre «París». —Dia 22, Miss Harrington, sobre «New-York». Dia 29, Mlle. Marguerite Le Franc, col·laboradora de la nostra publicació, sobre «Normandie et Mont St. Michel». —Dia 6 de maig, Mr. Gorgas, sobre «Manchester».

ACTITUDS

La F. C. d'E. C. ha acordat adherir-se al Dr. Alvar das Casas per la persecució de què és objecte per part del professorat espanyol de la Universitat de Santiago.

—La Junta Directiva de l'Associació de Alumnes de la Facultat de Dret (F. N. E. C.), assabentada del nomenament d'un nou professor espanyol a la Facultat de Dret i a la Càtedra d'Història, fa constar públicament la seva disconformitat amb aquest fet que ve a malmetre una vegada més totes les seves esperances posades en la consecució d'un professorat netament català, i que ens havia fet concebre la promesa d'usdefruit en un breu termini de l'autonomia universitària. Al mateix temps, aquesta Associació anuncia el seu propòsit de treballar per tal que en endavant les oposicions per a cobrir vacants a la nostra Universitat, es facin a Catalunya.

Consti la nostra adhesió.

—La mateixa A. A. F. D. ha enviat un telegrama als presos nacionalistes vascos que fan la vaga de la fam a la presó de Larrinaga, animant-los en la seva actitud.

—Els estudiants de l'Escola de Comerç continuen la vaga que es declarà el dia 22 de març. Aquesta vaga, com hom ja sap, no té altra finalitat que la de col·locar la carrera mercantil al lloc que li pertoca. Davant la invitació feta pel Claustre de l'Escola que entressin a classe el dia 3, acompanyada de la amenaça que en cas contrari aplicarien el Reglament de Disciplina Escolar, l'A. E. C. de Catalunya celebrà reunió d'alumnes oficials, en la qual, per majoria, s'acordà continuar la vaga.

Imp. F. Camps Calmet. Tel. 54, Tàrrrega

Acadèmia DALMASES

Conferències de totes les assignatures corresponents a les
Carreres d'Enginyer, d'Arquitecte i Pèrits Aparelladors

FACULTATS DE CIÈNCIES

Professorat constituït per Arquitectes,
Enginyers i Doctors en Ciències

DIRECTOR:

Josep M.ª de Dalmases i de Plandolit

Passeig de Gràcia, 19. - BARCELONA. - Telèfon, 20970

ESTUDIANTS! Compreu els ob-
jectes d'escriptori
i material de dibuix a la casa

**Material Escolar i
Científic, S. A.**

Suc. de J. Esteva Marata

Ronda Universitat, 7. - Telèf. 10505

**Llibreria ● Papereria
● Impremta ●**

**MATERIAL ESCOLAR DE
Vda. de Rosals**

Fàbrica de cartipas-
sos i llibres ratllats

Despatx: Portaferriassa, 30

Tallers: Camprodon 14. Tel. 17713

Camionatges Ràpids

Diputació, 254

Telèfon, 15606

**Transports per autocamió
a Santander - Oviedo - Gijón**

**ESCOLA CERVANTINA
d'orientació professional**

Ensenyament primicièr, Batxillerat,
Comerç i Magisteri

CLASSES REDUIDES:

De 2¼ de 4 tarda a les 8 del vespre

Director: Durany i Bellera

Sapúlveda, 174, 1.er 2.ª-Barcelona

JOSEP PORTER

LLIBRETER

MONT-SIÓ, 3 BIS, PRAL. SEGONA. TELÈFON, 16792

BARCELONA

APARTAT DE CORREUS, 574. Adreça telegràfica, «PORTELIBER»

COMPRA, VENDA I CANVI DE LLIBRES I GRÀFICS DE TOTES MENES

Incunables, Manuscrits, especialment en llengües romàniques
i amb miniatures, Obres esgotades. Impressions
modernes de luxe o limitades. Relligadures
artístiques o històriques. Gravats.
Dibuixos. Aquarel·les.
Autògrafs.

Informacions bibliogràfiques Formació i organització
de biblioteques Recerques d'obres esgotades o rares.
Servei de liquidació de biblioteques Publicació
de Catàlegs per matèries de les obres que tenim en venda
Van publicats catàlegs i llistes d'obres de les següents
especialitats bibliogràfiques: Bibliografia, Bibliofilia, Incuna-
bles, Arqueologia, Belles Arts, Medicina, Dret, Religió. Amè-
rica, Catalunya, Espanya, Madrid, Barcelona, València, Viat-
ges, Música, Publicacions periòdiques i moltes d'altres
El darrer catàleg aparegut, contenint 2000 obres sobre Belles
Arts i Arqueologia, s'envia franc a qui el demani :: ::